

Rættartrætan . . .

Framhald f. 1. síðu.

Mikudagin, hósdeginn og ígjár
helt rættartrætan fram í dómhúsi-
num. Vit endurgeva her nakað av
avhyoringunum:

Fischer Heinesen og Viggo Jo-
ensen sögdu seg báðir undan
ákæruni.

Síðani greiddi ákærarin frá
forsögu málsins og læs upp tað,
ið Fischer Heinesen og Viggo
Joensen hövdu sagt, tá teir í vár
vórðu avhoyrdir av Gjerløff,
dómara.

Tá F. Heinesen síðani varð
spurdur, um hann helt avgerðir
fyrra hospitalstýrisins vera lóg-
ligar ella ikki, svaraði hann, at
tær eftir hansara hugsan ikki
kundu vera lógligan, tí eitt ólóg-
liga valt sjúkrahússtýri kundi ikki
útinna gerðir, ið vóru lógligar. —
Gamla sjúkrahússtýrið var ólóg-
liga valt við tað, at tað í lógini
og reglugerðunum stóð, at tað skuldi
vera trý sjúkrahússtýrir í land-
inum; men her hevði bert verið
eitt. Tað bataði einki at siga, at
tey hövdu verið trý við somu lín-
um í þllum, tí har varð valt undir
einum. Tað mundi fara at vísa
seg undir teim kanninum, sum
nú fóru fram, at tað vóru teir,
sum umsita lógina, ið hövdu brot-
ið hana. R. Nielsen lækni varð
settur á fundi, ið varð hildin við
bert trimum sjúkrahússtýrslim-
um. P. M. Dam og Robert Joen-
sen vóru ikki á fundi — veðrið
hevði verið so ólagaligt, varð sagt.
Heldur ikki hevði nakað verið
kunngjørt fyri teimum um, hvat
fara skuldi fram á fundinum. —
Fundurin, ið verið hevði framman
undan, varð einans hildin fyri at
heingja upp eina mynd av drott-
ningini. O. Joensen hevði verið til
staðar sum tiltaksmaður. Tað sá
út sum alt hevði verið avgjørt
frammanundan. Tá hann síðani
varð spurdur, hvat alt hetta kom
honum við, svaraði Fischer Hei-
nesen, at hann í hægsta máti var
partur í sakini, tí sum Klakksvík-
ingur kundi hann altíð koma
undir doktarahond.

Nú spurdi dómarn, um teir
hövdu ætlað at mótmælt hesum
ikkí einans í orðum men eisini í
gerðum.

F. Heinesen svaraði, at teir
hövdu helst frá byrjanini verið alt
ov síðilígr. Hann helt, at tað var
menniskjaligt, at miktaka seg,
men varð kortini hildið fram, so
var tað galið.

Dómarin helt, at fólkið væl
kundi hava sína ætlan um læknar
sum menniskja, men tey kundu
ikkí vera fôr fyri at døma um
hansara fakligu dygdir. F. Hei-
nesen svaraði, at sum umstøðurnar
hövdu verið, var tað gjørligt at
døma um læknanna fakligu egin-
leikar. Og fôr ein at kanna søg-
una, so sást, at slíkir tilburðir
aðra staðir beinleiðis hövdu fôrt
til uppreisn. Tá dómarin so
spurdi, um F. Heinesen hevði
ætlað uppreisn, svaraði hann, at
tað hevði hann ikki.

So kom Viggo Joensen fyrri. —
Hann segði, at í teim dögum, her
var talan um, varð nógv tosað í
Klakksvík um lóg og rætt — við
lóg skal land byggjast, og fólksins
vilji er landsins lóg — annars
mátti hann viðganga, at hann var
ikkí lógligur. Hann hevði einans
arbeitt fyri at fáa ein góðan lækna
Hann varð síðani spurdur, hvat
hann kendi til læknar, og hann
svaraði, at tá kona hansara hevði
ligið á sjúkrahúsinum í Klakks-
vík, hevði ein 70 ára gomul kona,
sum lá undir liðini á henni, biðið
seg fingið seg út haðani, um R.
Nielsen kom aftur hagar. Hann
hevði givið henni eina sproytu,
segði hon, ið tók henni so meint,
at sjálvur R. Nielsen hevði sagt:
Nú kundi eg havt dripið tygum.

Annars helt Viggo Joensen tað
ikkí vera beint av tí útnevnda
lænanum at taka við starvinum;
men myndugleikarnir hövdu hild-
ið ósingina viðlaka. Síðani greiddi
hann frá, at ríkisumboðsmaðurin
frammanundan 21. apríl hevði
sagt, at teir kundu vera rólígr,
tí teir skuldu fáa at vita, nær teir,
myndugleikarnir, komu norður;
men kortini komu teir norður
uttan at siga frá. Ein av teim bil-
unum, teir nýttu, var umbiðin til
at flyta tríggar pakkar. Hann
hevði ynskt at fáa Halvorsen til
lækna og ikki R. Nielsen, og hann
helt, at tá 95 % av fólkinum
ynsktu hetta, áttu myndugleik-
arnir at havt givið eftir.

Hann hevði í vár hoyrt Kamp-
mann spurt Halvorsen, um hann
vildi verða í Klakksvík, og Hal-
vorsen hevði svarað ja, og so
hevði Kampmann sagt, at so vóru
teir samdir, og nú var bara eftir
at finna ein form fyri hesum. —
Síðani hevði Kampmann sagt við
seg, at tað vist ikki var nakað
problem at fáa Halvorsen settan
sum sjúkrahúslækna.

Jens Chr. Simonsen kom so
fyrri. Hann var harmur um, at
hann nú, hann var 65 ára gamal-
ur, fyrstu ferð í lívinum varð
drigin fyri rættin. Hann noktaði
allar skulsetingar móti sær. Tá
frágreiðing hansara til Gjerløff
dómara varð upplisin, góðkendi
hann hana. Tá hann hin 21. apríl
hevði sæð stóra mannfjöld uttan-
fyri sjúkrahúsið, var hann farin
niðan har, og hann hevði biðið
fólkið bundið frið, tí á slíkum
plássi átti at vera friður. Fólk
spurdu hann, um hann kundi gera
nakað, og hann hevði svarað, at
um tey ynsktu tað, so skuldi hann
fara innar at tala við yvirlækna
Dahl. Hann so gjörði, og inni á
sjúkrahúsinum hitti hann Johan
Hendriksen, sum hann bað koma
við sær. Teir hövdu tosað hampu-
liga við P. Dahl og spurdu hann,
um hann ikki vildi fara haðani;
men hesin hevði svarað, at hann
var lógliga innsettur á sjúkrahús-
ið, og fôr tí ikki.

Tá hann kom út aftur, varð
hann spurdur, hvussu honum
hevði gingist, og hann greiddi
fólki frá tí. Tey spurdu, hví teir
ikkí hövdu tikið yvirlæknan; men

hann hevði svarað, at tað var ikki
hansara uppgáva og var so farin.

So kom Esmar Poulsen fyrri. —
Hann var klagaður fyri hin 21.
apríl við völdum og hóttan at
hava noytt yvirlækna Dahl at far-
ið umborð aftur á Tjaldur. E.
Poulsen segði frá, at hann henda
dag hevði fingist við lossuarbeiði;
men hann hevði smakkað sær á,
so hann minnst ikki allar hend-
ingarnar so greiddliga. Hann
segði seg ikki hava verið við
sjúkrahúsið og heldur ikki at
hava fylgt P. Dahl umborð.

Yvirlækni Dahl kom nú fyrri
sum vitni. Hann greiddi frá, at
tveir menn, ið nevndu seg Jens C.
Simonsen og Johan Hendriksen
vóru komnir inn til sín á sjúkra-
húsið. Teir vóru, sögdu teir,
komnir í fólksins o gteir spurdu
seg, um hann vildi fara av sjúkra-
húsinum. Hann hevði svarað
teimum, at hann var lógliga sett-
ur í starvið, og at hann ikki vildi
fara. Menninir sögdu tá, at so
vildu teir bera fólkinum hesi boð.
So gingu 2 minuttir, tá komu 12
menn inn. 5—6 tóku seg aftan-
ífrá og lyftu seg upp úr sessinum.
Hann hevði so sett seg inni í eina
aðra stovu; men eisini haðani
var ðhann rikin — og síðani varð
hann útkoyrdur av sjúkrahús-
inum. Hann hevði ætlað sær til
sýslumannin, men kundi ikki
koma vegin fram fyri fólki, so
hann var farin út á Kósina. Tá
hann var komin á Kósina, vóru
einans 5—6 manns og o. u. 20
skúladreingir aftaná honum; men
so var hann komin at fylgjast við
fútanum. Aftaná honum var eis-
ini ein hali, so nakað av fólki var
tílsaman tað síðsta strekkið.

Viðvíkjandi samrøðuni við J.
C. Simonsen og Johan Hendrik-
sen segði yvirlæknin, at hann ikki
hevði kent seg hóttaðan av teim-
um. Teir hövdu verið rólígr og
fólkalígr.

Johan Hendriksen varð síðani
fórður fram sum vitni. Hann
segði m. a., at hann helt ikki, at
tað fólkið, ið tyrptist uttanum J.
C. Simonsen, tá teir báðir komu
út av sjúkrahúsinum, kundi vera
tað sama, sum fôr inn eftir yvir-
læknanum, tí hann var vist ikki
komin meir enn eini 20 stig frá
sjúkrahúsinum, tá hann sá yvir-
læknan koma út.

Tílsíðst kom Jens Chr. Simon-
sen fyrri aftur. Hann segði seg
ongan lut at eiga í, at fólk trunk-
aði seg saman uttanfyri sjúkra-
húsið, heldur ikki átti hann lut
ella part í, at fólk var farið inn
eftir yvirlæknanum. Hann hevði
tvørturfmóti roynt at síssa tey. Og
hann var bara farin at tosa við
yvirlæknan, tí tey hövdu spurt
seg, hvat hann kundi gera.

Fyrsta vitnið, ið steig fram hós-
deginn, var ríkisumboðsmaður
Elkær-Hansen. Greiddi frá hend-
ingini 21. apríl. Yvirlækni Dahl

hevði henda morgun tikið við
starvinum sum lækni á Klakks-
víkar sjúkrahúsi. Tá embætis-
menninir skuldu fara út av sjúkr-

ahúsinum, möttu teir Fischer
Heinesen og Viggo Joensen. F.
Heinesen hevði latið upp hurðina;
men ikki mintist ríkisumboðs-
maðurin fyri vist, hvør teirra ið
fyrstur fôr út. Uttan fyri hevði
antin Viggo Joensen vist teimum
á eina uppøsta mannamúgvu, og
hann helt, at undir hesum orðum
lá, at her sóu teir fylgjuna av, at
teir vóru komnir norður. Megin-
parturin av fólkinum, har stóð,
var ungfólk, tó var ikki sôrt av
eldri fólki ímillum. Ymsir í
mannamúgvuni hövdu rópt, at tað
skuldi ikki henda, at Halvorsen
skuldi burtur. Viggo Joensen tykt-
ist at royna at síssa fólkið. Annars
meinti ríkisumboðsmaðurin, at
hóast Viggo Joensen lætst at síssa
fólkið, so hevði hann inntryk av,
at hann kortini var við teimum.
Tann maður — ríkisumboðs-
maðurin kendi hann ikki — ið
V. Jensen talaði eina mest við,
gjörðist ikki serliga ágangandi,
fyrrenn V. Joensen hevði talað.

Viggo Joensen mótmælti hesum
skulsetingum og segði, at tað
var beint tvörturímóti. Manna-
múgvan hevði verið í ððini inn á
seg. Hann spurdi ríkisumboðs-
mannin, um hann ikki kundi
minnast, tá rópt varð: Gev Viggo
uppá kjaftin — hann er fimm-
prosentari. Hetta mintist ríkisum-
boðsmaðurin ikki.

Síðani segði ríkisumboðsmað-
urin frá, hvussu teir vórðu troðk-
aðir gjøgnum býin umborð á
Tjaldur.

Fischer Heinesen mótmælti
hesi frásögn.

Ríkisumboðsmaðurin greiddi
frá, at F. Heinesen hevði fylgt sær
inn eftir veginum og nevndi nakað
av tí, hann hevði sagt við seg. —
Einaferð varð ríkisumboðsmað-
urin troðkaður burtur frá hinum
embætismonnum, og mann-
fjöldin kravdi av honum, at hann
skuldi venda aftur og fáa yvir-
lækna Dahl út av sjúkrahúsinum.
Hesum sýtti hann fyrri. F. Hei-
nesen hevði tá sagt, at nú skuldi
fólkið bara taka sær av hesum
monnum, tí nú mundi Dahl
helst longu vera útkoyrdur. F.
Heinesen hevði eisini spurt ríkis-
umboðsmannin, um hann vildi
verða borin í gullstóli, ella um
hann heldur vildi ganga sjálvur.
Ein maður, sum nevndi seg:
Navnleysur Norðuroyingur, hevði
sagt, at var R. Nielsen umborð, so
skuldu teir verða hongdir. Hann
kendi ikki mannin. Fjórðingur,
hann kendi í mann fjóðringi, vóru
F. Heinesen og Viggo Joensen.

Fischer Heinesen mótmælti frá-
sögn ríkisumboðsmannsins.

Síðani komu fram sum vitni
fútin og sorinskrivarin, Edv. Mi-
tens, landstýrismaður, sýslumað-
urin og navigasjónslerari Johan
Samuelsen.

Viðvíkjandi Klakksvíkar havn,
ið varð læst í vár, vórðu ymsir
spurningar settir fram fyri F.
Heinesen, og frásögn hansara til
kriminalpolitíið varðupplisin. F.
Heinesen noktaði seg sekan.